

* UUDIS

Ilmub virr-varri ähvardus

Õunaviks annab välja vabalt allalaaditava albumi harukordse Martiinide liigi ainukese isendi helisalvestistega.

Kuuldused kõrvalistel orbiitidel tegutseva Tartu kunstniku Martiini olemasolust kandusid meie kõrvu juba 90ndate alguses, kuid tema heliloominguga lähemaks tutvumiseks tuli oodata 20 aastat vee peal.

Anname sõna Kiwale: "Ta on üks esimesi ja väheseid kaasaegseid kunstnikke Eestis, kes on järjekindlalt heli kui materjaliga ja low-tech esteetikaga eksperimenteerinud. Kui me Martiiniga aastal 2000 Metabor'i helikunstiplatvormi hakkasime looma, oli ta sellega juba ammu tegelenud, samaaegselt mina, p0rt ja Andres Lõo Tallinnas. Varasemast ajast ainult Kaarel Kurismaa."

Aastal 2011 oli Õunaviksil koostamisel kogumik "Toatuur 2", mille jaoks palusime ka Martiinil oma demo teele panna. Pärast ootamatu audiolaviini läbikuulamist oli selge, et need salvestised vajavad omaette aegruumi ning privaatseid lähenemiskatseid (ehkki ühe loo pressisime sabotaaži mõttes ka kogumikule). Nii sündis "virr-varri ähvardused", mis sisaldab seitset instrumentaalset lugu ja ühe telefonikõne pealtkuulamise võimalust.

Martiini muusika on justkui lühifilmid, mille tegelasena sa võid ühel ööl ärgata, sest pilt on sinu peas ja alati

virr-varri ähvardus
Martiini

on võimalus, et seal kusagil kaadri taga hiilib ringi ka teekannuga hiidmutt.

Sügisel 2012 on plaanis ka "virr-varri ähvarduse" esitluskontsert. Plaadi koos kujundusega saad alla laadida aadressilt: ounaviks.ee/13.htm

* ANNAB SÕNA

Unustatud masinate salvestised

Kaks Kiwa võimatut, ent õnnestunud katset Martiinit ja tema plaadi tekkelugu kirjeldada.

1.

Täpipealt 20 aastat tagasi jalutanud kaks noort agropunkarit mööda Supilinna, jagades tühja borshipurgi sisse ostetud lahtist õlut. Üks roninud viguri pärast tara otsa rippuma.

"Mr. Morrison, kas te ei sooviks sealt alla tulla ja plaati salvestada," tsiteerinud üks O. Stone'i värsket filmi "The Doors" (mida nad just Komsomoli kinos olid vaatamas käinud).

"Mr. Martiini, palun ulatage mulle mu mütsike," tsiteerinud teine vastu M. Formani filmi "Lendas üle käopesa" (mida nad just Filmiklubis olid vaatamas käinud).

Kuna hetkel ei olnud mütsikest talle kusagilt võtta, jäänudki üks neist tara otsa (kus ta kirjutab ka käesolevat teksti). Teine aga – kellele Martiini nimi nagu kleepunult külge jäi – pidanud plaadi ise salvestama.

Siin see plaat nüüd siis lõpuks ongi.

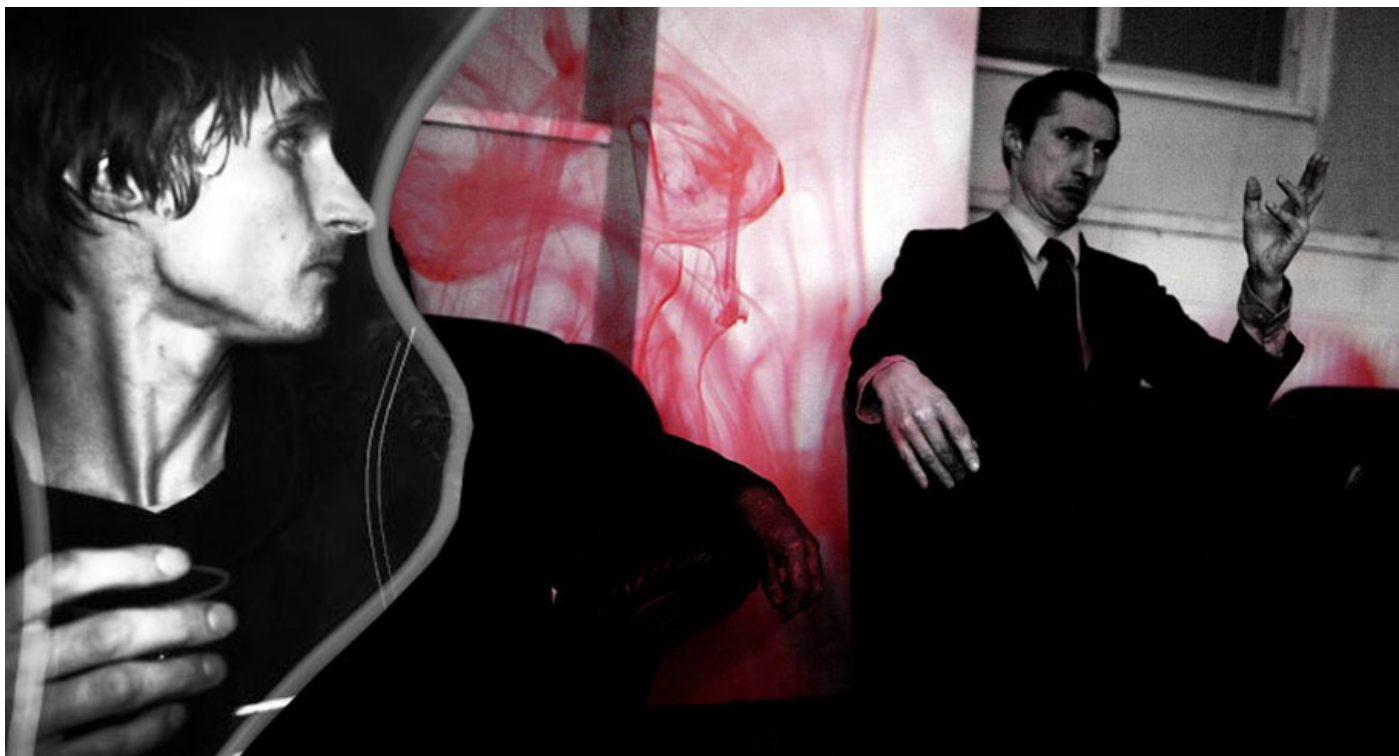
2.

Martiini on erakordselt haruldane liik, mis ei sarnane ühegi teise teadaoleva looma-, linnu- või kiviliigiga. Seetõttu on teda ka võimatu kirjeldada keeles eksisteerivate sõnadega. Martiinide näol on tegu muide küllaltki paikse liigiga, kes teeb pesa teesärkidesse, mida

ta armastab vahetada sama tihedalt kui sokke. See teeb tema jälgimise iseäranis raskeks, sest hüljatud särke ei jäta ta toomepuude otsa ripendama, vaid peseb jões puhtaks ja asetab korralikult kokkupanduna eelmise vabariigi aegsesse puhvetkappi. On küll üksikuid teateid, et teda on mujalgi nähtud, ent alati on hiljem selgunud, et tegu oli hoopis mõne mütolooilise olendi, Härra Pauli, Kääbiku või Seenemehikesega. Jurjewi muuseumidesse ja teemaparkidesse on Martiini pähe üritatud sokutada nii M. Heinsaart, E. Hyvat, M. Kompust kui kolme sinikael-tikutajat, kahte oravat ja nulukäbi. Korduvalt on ornitoloogiaringi liikmed üritanud zooloogiamuuseumile maha parseldada termokotti püütud sajatavat Aldar Talvistut, kelle aga muuseumitöötajad on tuvastanud ning tagasi loodusesse lasknud. Kõige üllatavamad – ja seega vältimatult seletamatud – on Martiinide liigi ainukese isendi kommunikeerumismehhanismid – nimelt kasutab ta enese väljendamiseks Unustatud Töökojast toodud esemeid (siiani on selgusetu, kuidas ta need kätte saab), mis tema käe all hakkavad ragisema, sahisema, praksuma ning tolmutpilvi välja ajama. Martiinil tuleb selle peale iseäralik pilk silmadesse ja tema nina pöörduv edelasse, nuhatades paar korda. Ta on selgeks saanud unustatud masinate salvestamise ning aegajalt leitakse neid salvestisi tema pesapaikadest, kuigi seesugused leiud on harvemad kui eelajalooliste loomade jäljed devoni liivakivis.

Siin need salvestused nüüd ongi.

Kiwa

Kollaaž, fotode autorid: Matthew Mitt, Gabriela Liivamägi

* ANNAB ARU

Martiini oma lugudest

1. Kinni-lahti

Loo alguses oleva müstilise heli leidsin lülitades puldi sisse ning kui sellel on vastavad saundi säaded, siis lõppväljundi heebleid peale lükates kostabki mainit kummaline igatsuslik signaal, mulle meenutab see Buriali läbivat meeleolu.

2. oluline määraja ses loos on klõpsurütm, mil on lindistatud teetegu (lihtsalt väikse digidiktoka & mikri prooviks. See diktoka on mono & suht vähese mahutavusega, aga ta plussiks on väike kang-nupp, millega hea sãmplida + veel aeglusti & kiirendi, kiirendi – mida olen kasut ka veel 1-l siinsetest lugudest), salvestust kuulates avastasin kõnealuse rütmi. Ning kolmandaks; klõpsurütmile alustasin improvisatsiooni klahvidel.

2. hommikul 27.01.11

Lugu on mängitud väiksel 7-keelisel kitarril, mis ei häälestu tavapärastelt. Sellel pillil saabki mingit lugu teha vaid siis, kui pole suunitlust ei kõlalist ega ülesehituslikku. Tol hommikul nii oligi, sõrmitsesin ning korraga tekkis lugu, õnneks oli telefonidiktoka kãeulatuses (sebima poleks viitsinud hakata). Ilmselt oli tolle hommiku lugu, hiljem enam leidnud pole.

3. Komistusdragöödia

Kuulub nende lugude lugude hulka, kus saund loob meeleolu ning meeleolu omakorda loo suuna, või oli ikka nõnda, et alul oli meeleolu & lihtne käik, mis leidis sobiliku saundi, milles sedasi edasi kesta. Tegu on ilmselt hausilooaga. Lugu jutustab väga kõnekalt igapäevastest väikestest komistustest ja äpardustest, mis “suurendusklaasi all” dragöödia mõõtmed omandavad.

4. Hüperflööt & värk

Samba karneval kuulduna, miks mitte ka nähtuna läbi tugeva psühhotroopse mõju. Visuaalis siis ka tuleksid esile hoopis teised rõhuasetused ning ajakiiruste kummalised teisenemised, seoses hetkede

mittelineaarsete pinnalekerkimisega. Lõpus kõlab veel kutsung teatrietendusele.

5. Õine vabrik

Olen pidanud silmas konkreetset tühjaksjäänud Põrmivabrikut (Tartus, Pikal tänaval Õmajõe ääres). Kus siis talvel kõige külmemal ajal, kesk pilkast ööd, suletud uste taga (inimesi vabrikus pole ega tule) toimub pidu vaimudele.

Võibolla vaid mõni üksik, läbi pakase & öö koju tõttaja, möödudes ammu mahajäetud tontlikust vabrikust kuuleb näiteks seda mõtlikult kõnelevat bassi.

6. Sügis (II versioon)

“Sügis” I versioon on elektrikidral & klahvidel, aga veits konarlikum, sest upitasin väikse näpu nõ. seljaga kidra tuuri kõrvalt ka klahvidel basse mängida. Otsene inspikas Priit Pedajase lugudest, alul mõtlesin, et olen käigu nõ. kogematta otse maha viksitud & et tahaks ka juba väga laulda seda lugu... hakkasin Pedajase lugusid üle kuulama, et kuis need sõnad olidki: “Punaste õhtute purpur”, “Õõ”, “Aednik”, “Meie varjud” jt. Aga mu käiguga ikka ei sobinud.

7. Luiged lähvad lumi taga

Loo süžee on järgmine: alul on ilma muutus & tuulesuund pöördub järsult siia-sinna. Õhk on karge, taevas külm sinine, säääl kõrgel need luiged lähvad. Järgnevalt on põhitähelepanu üksikul tuulest pillutatud puulehel, kelle võimsate piruettidega ilusat, aga traagilist lendu saadavad eelpool alustanud; muutlik tuul & luiged väga kõrgel külmas sinises karguses. See lend lõpeb järsus kokkupuutes maaga.

8. Psiko & Martiini lindistamisest

Selle salvestise kohta on tarvilik lisada vaid seda, et saigi mindud ning loeng “Postmodernism ja surma kuulutamine” telefonilt mikriga salvestatud. Vajaks veel toimetamist, sest selle algus on tõesti väga vaikne. Tegelikult oleks hea lähitulevikus välja anda ka mõni audioraamat Muutuvkoosseisu diktofoni kuuldemängudega.